

»Jeg, HERREN, jeg er eders Hellige, Israels Skaber eders Konge« (Esaj. 43,15)

Falske forventninger

En mand i folkeskaren sagde til Herren: »Mester! sig til min broder, at han skal skifte arven med mig« (Luk. 12,13). Han havde lyttet til, hvad Jesus havde sagt, men havde ganske misforstået det. Han havde fået den opfattelse, at Herren altid var til rådighed med hjælp og bistand, når det gjaldt om at få sine berettigede krav opfyldt. Derfor taler han til Herren i bydeform og fortæller ham, hvad Han skal gøre.

Man skal være forsigtig med at tale til Herren i bydeform. Man glemmer nemt, hvem Han er! Denne mand kaldte ham ganske vist for »Mester«, men han opførte sig, som om det ikke var Jesus, men ham selv, der var Mester.

Han ville bruge Jesus til at tjene hans egne jordiske og selviske interesser. Men Gud er aldrig til brug! Gud er ikke en slags privat Gud for små mennesker. Manden ville formentlig hævde, at det var et ganske rimeligt og retfærdigt krav, han havde på sin broder, og at Mesteren naturligvis ville støtte ham i at få dette krav opfyldt. Det ville stride imod al ret og rimelighed, om hans broder løb med hele arven!

Men Jesus sagde: »Menneske!...« og i dette ene ord ligger denne mands tankegang og indstilling gemt – han var nedefra, af denne verden – hans tanker og ønsker ligeledes, hvor berettigede de end forekom ham selv.

»Menneske! hvem har *sat mig til* at dømme eller skifte imellem jer?« Med disse ord afgrænser Herren sin opgave i forhold til dette menneske og ethvert andet menneske.

Gud *satte Adam* i Edens have til at dyrke og vogte den (1. Mos. 2,15) og beskrev nøje hans opgave og dens grænse.

Den sidste Adam *satte Gud Herren* også til en nøje defineret opgave. Da han var otte dage gammel, trådte den gamle *Simeon* frem og sagde til *Maria*, barnets moder: »Se, det barn *er sat til* fald og oprejning for mange i Israel og til et tegn, der modsiges – ja, også din egen sjæl skal et sværd gennemtrænge! – så at mange hjerters tanker skal blive åbenbaret« (Luk. 2,34-35).

Dette, som Herren var *sat til* træder mærkbart frem overfor denne mand i folkeskaren. Hans hjertes tanker bliver sandelig åbenbaret. Det er ham til fald – men kan blive ham til oprejning, hvis han giver Jesus ret og ydmyger sig under ham. Jesus er *ikke sat til* at hjælpe ham til at få ret overfor broderen. Gud sendte ikke sin

Søn til verden, for at han skulle *dømme* verden (Johs. 3,17) – og det er dommerens opgave at dømme og skifte ret!

Gud sendte sin Søn, for at verden skal *frelses* ved Ham – og frelsen indeholder bl.a. forløsningen fra ethvert selvisk krav – altså også dette »berettigede« krav på at få sin del af arven! Frelsen gør fri af syndens magt og af selviskheden – den gør fri af ømskindethed og selvcentrerethed – frelsen gør fri, så den frelste med glæde kan give afkald på sin ret!

For eller imod os?

Det skete engang, medens *Josua* opholdt sig i nærheden af *Jeriko*, at han så op og fik øje på en mand, som stod foran ham med draget sværd i hånden. *Josua* gik da hen til ham og sagde: »Er du en af vore eller en af vore fjender?« Han svarede: »Ingen af delene, jeg er fyrsten over HERRENS hær; lige nu er jeg kommet!«

Det var i virkeligheden Ham, manden i folkeskaren tiltalte i bydeform, for han var overbevist om, at Han var på hans side, og at Han var imod hans broder.

Ingen af delene! Der er ikke personsanseelse hos Ham, og Han er, som sagt, ikke en lille privat Gud.

Da *Josua* hørte dette, faldt han på sit ansigt og tilbad og sagde til ham: »Hvad har min Herre at sige sin tjener?«

Nu var tingene på plads! Herren var Herre, og *Josua* var hans tjener! Nu var det ikke *Josua*, der sagde, hvad Herren skulle gøre, men Herren, der sagde, hvad hans tjener *Josua* skulle gøre!

Således er det altid. Det forstod manden i folkeskaren ikke – og der er endnu mange, der ikke forstår det. Jesus ville hjælpe denne mand dertil, derfor sagde han højt til alle: »Se til, at I vogter jer for alskens havesyge; thi selv om et menneske har overflod, afhænger hans liv ikke af det, han ejer« (Luk. 12,15). Vort liv har kun een afhængighed: *Gud!*

Det var denne afhængighed, manden ville gøre sig uafhængig af ved at kræve sin arvedel og dermed få nogle penge, der kunne »sikre« ham her i tilværelsen.

Det får ingen Jesus til at hjælpe sig med. Det ville være en hjælp, der førte bort fra Gud.

I den forstand er vor Herre Jesus hverken en af vore eller en af vore fjender. Han er og forbliver DEN, HAN ER – Han er Fyrsten over Herrens hær – er vi for Ham og med Ham, da oplever vi, at Han er for os og med os på sin egen guddommelige måde – også når han underviser os

i at give afkald – hellere at give end at tage – hellere miste sit liv end bevare det.

Når Gud således i alleregentligste forstand er for os, hvem kan da være imod os – hvem kan være imod os, når vi er som slagtefår – og Gud ikke griber ind med synlig hjælp, men hjælper os til det allerstørste: at give afkald på alt, endog livet, med glæde!

Jeg har sat jer til

I sin afskedstale til sine disciple den sidste nat sagde Herren: »Ikke I har udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer og *sat jer til* at gå hen og bære frugt, og det en varig frugt, så at Faderen kan give jer, hvad som helst I beder ham om i mit navn« (Johs. 15,16).

Manden i folkeskaren fik ikke, hvad han bad om.

Kun hvis vi bliver i det, Herren *har sat os til*, kan vi lære at bede i hans navn. Hvad har han da sat os til? Svaret er: at *gå hen og bære frugt, og det en varig frugt*.

At *gå hen* vil sige at gøre, hvad Jesus befaler. Thi kun på lydighedens vej bærer et Guds barn frugt. Bliver han altid i lydigheden, bærer han megen og varig frugt.

Da kan han bede om *hvad som helst*, d.v.s. alt det, troens og lydighedens Ånd kendes ved.

Det er bøn *i Jesu navn*; den bliver altid besvaret.

Herren er *sat til* at frelse sine udvalgte *så grundigt!* Men Han er ikke sat til at støtte os i, at vi får vor vilje.

Hans frelse er så herlig, *at der ikke er plads til selviskhed i den*.

Man bliver ikke rig hos Gud af at skaffe sig mange penge i selviskhedens ånd. Penge anses ikke for et gode i Guds rige. Herren gav mange herlige gaver, men underligt nok aldrig en pengegave – måske fordi han selv ikke ejede penge.

Han sørgede derimod altid for, at de ikke manglede noget. Undertiden velsignede han nogle få brød og fisk, så de strakte til en mængde mennesker – undertiden lod han sin discipel trække en fisk op, i hvis mund pengene lå!

Bed Ham ikke hjælpe dig til din ret i selvisk betydning – men bed Ham om nåde til at give afkald på den, hvis det fremmer vidnesbyrdet og styrker dig selv i det gode.

Bed Ham ikke blot om at forlade dig dine synder, men også om at befri dig fra dit begær.

Glæden ligger altid i Guds vilje, thi Han er kun god – også når Han som her

afslår en bøn, fordi den er selvisk, og det ville skade den bedende at få sin vilje.

At bære megen og varig frugt vil sige at lade sig lede af Guds Ånd, så *kærligheden, glæden og freden* er i stadig vækst – den kærlighed, der ikke søger sit eget – den glæde, der er uafhængig af penge – den fred, der holder i modgang og skuffelser.

Er tiden nu kommet

Også Jesu disciple havde deres forventninger – og også de oplevede at blive afvist af Herren. Efter hans opstandelse spurgte de ham engang, da de var samlede, om tiden nu var kommet, da Han ville genoprette Riget for Israel.

De forventede, at herligheden nu skulle blive deres. Når Herren havde besejret døden, kunne der ikke være tale om, at ondskaben fortsat skulle få lov til at udfolde sig. Når Kristus havde vist sin almægt ved at stå op fra de døde, ville han naturligvis ikke længere tolerere nogen modstand. Nu skulle det være slut med uretfærdighed, lidelser, modgang og død – nu skulle herligheden bryde frem – ingen sygdom skulle findes mere – ingen tåre, ingen nød!

Men de fik et skarpt svar: »Det tilkommer ikke jer at kende tider eller timer, som Faderen har fastsat af egen magt. Men når Helligånden kommer over jer, skal I få kraft; og I skal være mine vidner (martyrer) både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja indtil jordens ende« (Ap. G. 1,6-8).

Da Han havde sagt det, blev han optaget til Himmelen – og de så Ham ikke mere i Hans opstandelseslegeme.

Herlighedstiden oprandt ikke – de skulle vidne om Ham – ja, mere end det – de skulle *være* hans vidner – være det *i fuldeste betydning*, d.v.s. bære deres kors dagligt med glæde og en dag give deres liv for Ham – også med glæde!

Fik de dermed mindre end de havde forventet? Nej, de fik mere! Ganske vist fik de ikke herligheden i ydre forstand, men de fik den *over al forstand*. De fik lov til at være et med deres Frelser i Hans

smarter og lidelser – og dermed lærte de den egentlige herlighed at kende, nemlig den guddommelige kærligheds magt over ondskaben. Det blev dem forundt ikke blot at tro på Kristus, men også at lide for hans skyld (Fil. 1,29).

De fik nåde til at elske Ham af hele deres hjerte, hele deres sjæl, hele deres forstand. De fik lov til at forlade alt og følge Ham. De fik nåde til at samle sig skatte i Himmelen. Deres kærlighed blev aldrig lunken, end sige kold. De erfarede, at Han skænkede dem liv og liv i overflod. Ja, de erfarede, at Han var deres liv.

De solgte alt og gav det til de fattige, og de oplevede, at *alt hørte dem til*, selv døden hørte dem til – de oplevede altså, at deres oprindelige forventning om en tilstand, hvor al nød var borte, fordi Riget synligt var oprettet, ikke havde været stor nok. Den udelukkede jo, at de også kunne eje (og altså beherske) lidelsen, modgangen, ja, selve døden. Deres første forventning var ikke tilstrækkelig omfattende, fordi den sprang kampens tid over og straks uden kamp ville have herligheden.

Det er ikke en berigelse at komme igennem jordelivet uden trængsel. *Hudson Taylor* sagde engang: »Herren vil aftørre hver tåre – men tænk, om vi ingen tårer har – tænk, om alt var gået efter vort behag – hvad da?« Det ville være et tab!

Men Ham, som over al måde formår med sin kraft, der virker i os, at gøre *langt ud over det, som vi beder om eller forstår*, Ham være æren (Efes. 3,20).

Hvad Han har bestemt og beredt for os overgår alle vore forventninger!

Vore fordringer og vor ret

Evangeliet er budskabet om Guds *frie nåde* gennem vor Frelser og Herre, Jesus Kristus, Guds søn.

Men just fordi det er Guds frie nåde, er al vor ret udelukket og dermed ethvert krav på Gud og enhver fordring.

Det har man øjensynlig glemt adskillige steder i kristenheden. I hvert fald »for-kyndes« det mange steder, at vi har krav på fuld helbredelse, og at vi har ret til at kræve fremgang i økonomisk henseende

og andet lignende, blot vi tror!

Vi har imidlertid aldrig krav på noget, thi det er *af nåde* – og ingen har krav på nåde!

Hvis vi kunne sige til Den Almægtige: »Det har jeg krav på – det har jeg ret til!« så var der ikke længere tale om, at evangeliet er det forunderlige budskab om Guds uforskyldte nåde i Jesus Kristus.

»Det opbyggelige i den tanke, at *overfor Gud har vi altid uret*. Sådan slutter *Søren Kierkegaards* berømte bog *Enten-Eller*. Da en af mine tyske bekendte »tilfældigvis« læste dette, blev han ramt i sin samvittighed. Han var strengt katolsk opdraget og var i færd med at studere teologi ved det katolske fakultet i *Munchen*. Når han havde været til messe om søndagen, og når han havde skriftet for sin skriftefader, havde han så ikke ret til Guds nåde og Guds velsignelse?

Han blev aldeles sønderknust – han blev overbevist om sit åndelige hovmod, sin synd – han blev født på ny – forlod den katolske kirke og blev en Herrens tjener under adskillig modstand fra sin katolske familie.

Hvis vi i Ånden forbliver »ved korsets fod hos Jesus«, da kan den tanke, at vi har berettigede krav på Gud, ikke finde plads hos os. Hvem kan med blikket fæstet på sin korsfæstede Frelser sige: »Det og det skylder du mig – jeg har krav på, at du elsker mig – jeg fordrer, at du helbreder mig – jeg vil ikke finde mig i fattigdom, lidelse og smerte!«

At Han overhovedet elsker os, er og forbliver underet over alle undere. Det kan aldrig blive et selvfølgelig krav!

Han elsker os med en kærlighed, der overgår al forstand. Derfor kan vi trygt overlade vort liv og vor »skæbne« i Hans hænder. Vi vil ikke optræde, som om det er os, der bestemmer – vi vil være på vagt imod det åndelige hovmod, der skiller os fra Ham – vi vil ikke »gøre krav« på andet og mere end Hans gode, fuldkomne og velbehagelige vilje!

Da er vi frie – endog frie fra vore egne tanker og begæringer. Det er saligt!